

NA SLOVÍČKO s Tomášem

Tomáš Hrnčíř je třináctiletý moderátor, který se nebojí ptát dospělých. Natočil hromadu rozhovorů s herci a zpěváky a spoustu reportáží, například z lékařského prostředí. Před nedávnem se s rodiči a sestrou přestěhoval z Brna do Prahy, kde začal chodit na školu s fotbalovým zaměřením. Kromě toho pravidelně ministruje. Zaujal tě tenhle mix zájmů? Nás taky, a proto jsme se vyptávali víc.

Při přestěhování do Prahy jsi musel změnit školu, jak to šlo?

V Brně jsem chodil na církevní školu, a tak jsem chtěl i tady, ale ta, co by se mi líbila, měla od první třídy španělštinu, a tu bych se asi nedoučil. Tak se tam nosí uniformy, a to bych nedal. Tak jsme se šli podívat na jednu školu poblíž, a ukázalo se, že spolupracuje s fotbalovým klubem Bohemians. Ne, že by tam bylo povinné hrát fotbal, ale organizuje různá utkání a je super, že každý den máme přístup na velké hřiště.

Vědí spolužáci, že jsi youtuber?

Ano, moc dobře. Řekl jsem jim to hned, jak jsem se do té třídy šel představit. Já totiž nemám problém se seznamovat a myslím, že je na začátku vždycky dobré o sobě říct nějakou zajímavost, abych ty druhé upoutal. Dokonce už mi založili fan page, a vždycky se hrozně zajímají o to, s kým budu dělat rozhovor.

Jak tě vůbec napadlo dělat rozhovory?

To začalo na módní přehlídce, která se jmenovala Oslava krás světa. Je to módní

show mojí babičky módní návrhářky Marie Zelené a já s ní tu přehlídku spolumoderoval. V jednu chvíli se modelky nestihaly převlékat, a tak jsem byl vyslán, abych udělal rozhovor s nejmladším módním návrhářem. My jsme se znali, takže to nebylo zas tak těžké, ale pak všichni říkali, jaký na to mám talent, a tak to celé začalo. Mikrofon jsem si ale oblíbil už ve svých dvou a půl letech, kdy jsem na pódiu před plným sálem uvedl moderátora Honzu Čenského. Od té doby jsem na akci dostal svůj prostor něco divákům sdělit.

Jak si vybíráš lidi?

Jelikož nejsem dospělý, mám někdy obavy lidem volat, a tak na to mám maminku

a babičku, které mi dělají manažerky. Občas mi někoho poradí ony, občas si najdu někoho já a zkusíme ho oslovit.

S kým bys rád udělal rozhovor?

Už dlouho bych chtěl mluvit s Ondřejem Vetchým nebo Markem Ztraceným.

Jak se připravuješ?

Poslouchám si rozhovory, které už s nimi vyšly, čtu si články a snažím se zjistit co nejvíc, abych měl i jiné otázky než ostatní. Dřív jsem si u toho stavěl Lego a rozhovory poslouchal, teď i více čtu a jdu do hloubky. Pak si sepišu nějaké otázky, nebo téma a během rozhovoru vidím, podle situace, jak to půjde. Zakládám si na tom, že se neptám bulvárně, třeba na soukromý život nebo životní nepřijemnosti, pokud o tom nezačne ten host mluvit sám. Když mě napadne nějaká otázka, o které si myslím, že by mu mohla třeba vadit, tak to stopnu a zeptám se mimo záznam.

Pamatuješ si nějaké moudro, co ses během rozhovoru dozvěděl?

Já těch rozhovorů udělal už 110 a plus asi 90 reportáží. Za poslední dobu mi hodně utkvělo v paměti, co mi řekl pan Jan Přeučil. Že je v dnešní době, kdy převládají sociální sítě, velmi důležité zachovávat osobní kontakt, mluvené slovo a pohled z očí do očí. To je podle něj nenahraditelné a já s ním souhlasím, i když se musím přiznat, že i mě musí občas rodiče od mobilu odhánět.

O čem děláš reportáže?

Když mě něco zajímavého zaujme, tak tam jdeme a natočíme to. Třeba letos jsem

Tomáš Hrnčíř, 13 let. Oblíbená kniha: Hraníčářův učení. Oblíbený citát: „Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné.“ Antoine de Saint-Exupéry.

točil o Tříkrálové sbírce, na které jsem byl už po deváté. Šli jsme s babičkou, ségrou a s kámošem, a já pak v té reportáži vysvětlil, co se to děje a proč.

A kdo ti stojí za kamerou?

Moje babička, módní návrhářka, ona je moc šikovná.

Zaujalo nás, že máš i reportáže z lékařského prostředí.

Já už dělal nějaké rozhovory v Brně, v Masarykově onkologickém ústavu, a teď mám spolupráci s I. lékařskou fakultou Univerzity Karlovy. Právě jsme natáčeli reportáž o záchraně života.

Na Facebooku mám přes sedm tisíc sledujících, ale tuhle reportáž si pustilo mnohem víc lidí. Moje vůbec neúspěšnější reportáž je z Chorvatska o ceně zmrzliny, ta má skoro půl milionu zhlédnutí. Myslím, že jsme, sice neúmyslně, ale přesto udělali reklamu tomu pánovi, který prodával za přivětivou cenu velké kopečky. Další úspěšná reportáž byla právě z Masarykova onkocentra o rakovině slinivky, na tu se podívalo taky tak čtvrt milionu diváků.

Máš jako moderátor trému a máš radu, jak se jí vyhnout?

Musím se přiznat, že to zrovna není můj problém. Myslím, že důležité je nevystresovat sám sebe a ještě, než začnu, si neříkat, že to určitě zkažím.

Jak se vůbec lidé tváří, když je osloví třináctiletý moderátor?

Oslovuje je většinou maminka s babičkou, ale musím říct, že čím je ten oslovený

větší kapacita, tím je ochotnější a laskavější. Třeba z lékařů nám nikdo neodmítl. Naproti tomu jsem jednou chtěl dělat reportáž z nějaké slavnosti, kde bylo pár mladých, kteří se tvářili, jako že je to strašně obtěžuje.

A pak jsem šel před jedním koncertem za Adélou Gondíkovou, že bych s ní udělal rozhovor, a tam nebyl žádný problém. Normálně mě brali jako moderátora.

Ty se hrdě hlásíš k tomu, že jsi ministrant. Co tě na tom baví?

Já ministruval už od první třídy. V Brně na Petrově nebo u babičky v Ostrožské Nové Vsi, prostě kde zrovna jsem, tak přijdu a zeptám se, jestli můžu ministruvat. Tady v Praze u Panny Marie Sněžné je v klášteře babiččin bratranec, tak chodíme tam. Mě na ministrování baví ta práce, že nemusím v kostele jen sedět, ale něco dělám. Na Petrově jsme dokonce s klukama vedli boje o to, kdo bude zvonit, nebo mít kalich, nebo patenu.

Z domova je to trochu z ruky, nechťel bys ráno radši zůstat v posteli?

To teda ne. Na Petrově jsem měl kamarády, tak jsem chodil moc rád. Když člověk ví, že ho tam čeká parta, tak klidně vstane i brzo ráno a jde tam. U „Sněžanky“ jsou ráno taky nějaké kluci, ale my spíš teď chodíme na odpolední.

Co na to spolužáci, vědí, že jsi věřící a nevdají jim to?

Jasně. Já mám fajn partu kamarádů, kteří by nikdy nikoho nesoudili za to, že je křesťan. Myslím, že dneska už nikdo neřeší, kdo je věřící nebo ne.

Jak prožíváš víru?

Já se hodně modlím, hlavně večer. Nejdřív normální modlitbu a pak odříkám všechny, na které ten den myslím a prosím za ně a trvá mi to dlouho, až jsou z toho ostatní někdy nervózní. :-)

Za rozhovor děkuje Zbyněk a Helena

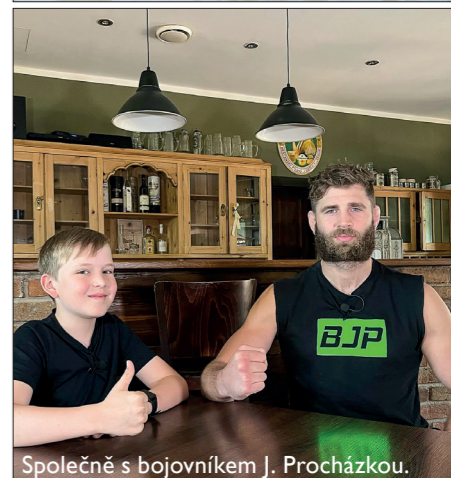

Foto: Tomáš Luka; Archiv Tomáše Hrnčíře